

на форма, и съ дълго развитие—или гласова (мотетъ, антиена). О. на заупокойната (погребална) литургия „Domine Jesu Christe“ е вдъхновила композитивъ за създаване на музикалния „Реквиемъ“. Композитивъ на по новото време замѣстватъ, въ меситъ съ оркестъръ, мотета на О-та—съ инструментална музика.

Оферховъ, Куртъ — Overhoff, Kurt диригентъ и композитивъ, род. 20 февр. 1902 въ Виена, училъ при Прохазка въ Виена и Уцели и Вецлеръ въ Кьолнъ, корепетиторъ и капелмайсторъ въ Кьолнъ, Улмъ и Мюнстеръ, отъ 1928 — диригентъ въ Виенската държавна опера, писалъ една соната за цигулка и пиано, операта „Мира“ и пѣсни.

Офikleидъ, фр. ophicléide — меденъ духовъ инструментъ, съ много клапи и тропетовъ мундщюкъ, завоювалъ си мѣсто въ музикалния инструментариумъ презъ 1817 г. въ

Парижъ, и то при различни голѣми-ни **Басъ О.** въ с, b и as строй, съ обемъ три октави: **Алтъ О.** въ f, или es строй и сжщия обемъ, и **контрабасъ О.**, както при **Алтъ О.** По настоящемъ, чрезъ усъвършенствуване на бюгелхорнитъ и тубитъ, О-тъ е напълно изчезналъ отъ употребѣ.

Офисия—лат. officium, фр. office—въ католическата литургия, е едно последване отъ молитви, поставени въ опредѣленъ редъ, предназначени за пѣне отъ богомолцитъ, или за произнасяне (декламационно) отъ тѣхъ. Тѣ се състоятъ, обикновено, отъ псалми съ антиени и отговори, отъ химни и малки стихчета, съ прочитъ отъ библията.

Офikleидъ

П.

П-Р — съкращение за piano—като динамически знакъ, по рѣдко—за педаль. При органа, П. е съкращение за позитивъ.

Павана, pavane, padovana, paduana — старъ италиански танцъ, съ благороденъ и тържественъ характеръ, въ $\frac{2}{4}$ или $\frac{4}{4}$ тактъ, въ бавно темпо и най-често — въ тричастна форма. Отъ Италия (далечниятъ ѝ произходъ е въ Испания), П-та преминава и става любимъ танцъ презъ XVI ст., и къмъ срѣдата на XVII ст. изчезва съвсемъ. П-та е бивала последвана винаги отъ гайярда — бързъ танцъ въ тривремененъ тактъ. Нѣмските композитиви отъ началото на XVI в. разширяватъ П-та, и тя взема значително мѣсто въ тѣхнитъ танцови сюити. П-та и гайярдата образуватъ основата на произлѣзлата въ това време вариационна сюита. Въ ново време Габр. Форте и Мор. Равель написаха П-и, първиятъ — за гласовъ кварталъ съ пиано, а вториятъ — въ балета „La mère l'Oye“ и друга, подъ името „П. за една покойна инфанта“ — за пиано.

Павель, Венцеславъ — Pavel, Venzeslav—воененъ капелмайсторъ, род.

5 мартъ 1864 въ Пердубице (Чехия), училъ въ консерваторията въ Прага, отъ юли 1892 до 1918 — капелмайсторъ на 2 Искръски полкъ въ Търново и Русе, и флотата въ Варна. Сериозенъ музикантъ, П. е оставилъ добри следи въ музикалния животъ на градоветъ, където е служилъ.

Павличъ Йосипъ — словенски композитивъ, род. 18 юли въ Велина Лашче, Доленска, училъ музика и учителска школа въ Любляна („Глазбена Матица“) и въ Виена, композиралъ мжжки и смѣсени хорове, солови пѣсни съ пиано, класирни композиции.

Паганини, Николо — Paganini, Niccolò — най-голѣмия цигулковъ виртуозъ, какъвто е видѣлъ до сега свѣтътъ, род. 27 окт. 1782 въ Генуа, умр. 27 май 1840 въ Ница. Първитъ уроци започва съ баща си, който го училъ на мандолина, а по цигулка първи учителъ му е билъ прочутия виолонистъ Г. Коста въ Генуа, после учи при Алесандро Роласъ въ Парма и при Гирети. Своенравията му натура и лошото отнасяне на баща му, който отъ